

Z plnosti srdca hovoria ústa

Milovaní bratia a sestry!

Minulú nedeľu sme sa zameriavali na lásku k predstaveným a nepriateľom. Ako sa nám darilo uskutočniť tieto ideály v našom praktickom živote? Nezabúdajme, že my nemáme len Božie slovo počúvať, obdivovať, ale hlavne plniť a uskutočňovať. Lebo ako hovorí Ježiš: „**Kto ma miluje, bude zachovávať moje prikázania!**“

Vaša reč vás prezrádza

Dnes sa Božie Slovo zameriava na našu reč, ktorá nám prezrádza, čo sa v človeku nachádza, aký vlastne človek je, či dobrý alebo zlý.

Veď často sa nám človek javí podľa vonkajšieho výzoru seriózny, človek na úrovni, a dokonca dobrý. Ale keď začne rozprávať, rýchlo zmeníme svoj pohľad, lebo jeho reč je vonkajším prejavom jeho vnútra, jeho zmýšľania, jeho inteligencie alebo hlúposti.

Ježiš to dnes veľmi presne vyjadruje, keď hovorí: „**Nie je dobrý strom, ktorý rodí zlé ovocie, ako nie je zlý strom, ktorý rodí dobré ovocie.**“ A ďalej pokračuje: „**Dobrý človek**

vynáša z dobrého pokladu svojho srdca dobro a zlý človek zo zlého vynáša zlo. Veď z plnosti srdca hovoria jeho ústa.“

Týmito slovami nám Ježiš nepoukazuje len na iných ľudí, ktorých máme hodnotiť nie na základe zdanlivého vonkajšieho správania ale hlavne na základe jeho vyjadrenia. Ježiš nás upozorňuje aj na to, aby sme hlavne seba skúmali, akí vlastne sme, čo vychádza z nášho srdca, čo prezrádzajú naše slová. Teda Ježiš nás vedie na **sebareflexiu**.

To ako sa správame, ako sa rozprávame, o čom hovoríme, to všetko nasvedčuje o tom, čo je v našom vnútri to najdôležitejšie, čomu najviac veríme, k čomu sa najviac tiahneme, teda čo najviac milujeme.

Veď nesmie nám byť jedno, ako sa správame, ako rozprávame, pretože ako Ježiš hovorí, že my kresťania si musíme dávať veľký pozor na naše vonkajšie správanie, lebo sa máme stať **svetlom celého sveta**.

To ten druhý

Často krát si myslíme, že máme patent na rozum, hlavne čo sa týka tých druhých, keď ich hodnotíme. Ale čo z toho, keď v sebe si nevedomujeme svoje chyby, ktoré môžu byť oveľa závažnejšie, ako u tých druhých, ktorých kritizujeme svojimi ústami. Čím vlastne aj naznačujeme, že nemáme v sebe jednak **lásky k druhým**, a jednak nemáme tej **pokory**,

ktorá má byť a je základňou správania sa každého kresťana. Veď Ježiš hovorí jasne: „[Učte sa od mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom.](#)“

Takže ak sa prichytíme, že radi hovoríme o druhých, hlavne o ich chybách, hriechoch a nedostatkoch, to svedčí len o tom, že svoje chyby, hriechy a nedostatky **nevidíme**, nehľadáme ich, resp. si ich neuvedomujeme. Preto treba viac zapnúť v oblasti sebakritiky, sebareflexie. Napríklad keď vidíme u iného určité nedostatky, tak sa máme hneď pýtať, či také nedostatky, alebo podobné sa nenachádzajú aj v našom živote alebo správaní. Veď ako môžeme druhých posudzovať alebo poučovať alebo naprávať, keď sami sme v tejto oblasti, alebo podobnej, takí istí, ak nie ešte horší. Preto Ježiš dnes hovorí: „[Pokrytec, vyhod' najprv brvno zo svojho oka! Potom budeš vidieť a budeš môcť vybrať smietku, čo je v oku tvojho brata.](#)“

Nedostatok pokory

Sami dobre vieme, že ako ľahko toho druhého sme schopní posudzovať, resp. sa **tak dlho a baviť o jeho zlých skutkoch alebo chybách**. Ale keď nám niekto niečo povie, niečo kritické, alebo o nás sa povie niečo ponižujúce a odsudzujúce, a my sa to dozvieme, ako nás to hneď zabolí, ako na to hneď reagujeme, ako si neželáme, aby nám alebo o nás niekto niečo hovoril o tom, akí sme zlí, alebo aké chyby robíme. Vidíte, akí sme? Ako o druhých radi rozprávame, ale o svojich chybách nielen že nechceme počuť, ale hneď sa bránime, ospravedľujeme, obhajujeme sa a hneď začneme útočiť na toho druhého, že on je vina, a ako si to dovoľuje na nás niečo také povedať.

Prečo sme takí citliví na seba a na druhého nie? Vieme to všetci predsa veľmi dobre. Hovorí z nás naša **pýcha** a naša ľahko urážajúca sa **sebaláska**, alebo nechceme pred očami iných vypadáť zle. A je tu samozrejme aj **lenivosť** meniť svoj život. Veď ako kresťania by sme mali byť

vďační, keď nám iní povedia, čo robíme zle, ako tým druhým vadíme, aby sme im nespôsobovali zbytočné problémy. Ale ako hovoria svätci, že aj keď je toto všetko niekedy uponižujúce, je to napriek tomu **najrýchlejšia cesta k dosiahnutiu svätosti** a dokonalosti.

Veď našou kresťanskou povinnosťou je predsa **zdokonaľovať sa v láske**, žiť podľa pravdy, lebo raz budeme súdení podľa lásky a pravdy. Na konci sveta bude odhalené pred celým svetom celé naše vnútro,

so všetkými jeho tienistými stránkami, so všetkým našim skutočným zmýšľaním. A bude to hanba večná, nekonečná.

Preto by som radil radšej tu si priznať svoje chyby a robiť adekvátne pokánie, aby nám to Boh odpustil a aby sa nám tieto hriechy nepripomenuli nikdy viac. Preto sa usilujme vo svojom živote **neurážať sa, neospravedľovať sa**. Skôr sa pokorne učme **priznávať si svoje chyby**, svoje nedostatky, ako hovorí Božie slovo v Novom Zákone: „[Vyznávajte si navzájom svoje hriechy, aby ste sa ozdraveli.](#)“ A hlavne neohovárajme, neočierňujme tých druhých. Ak nemáme povedať o nich dobre, tak radšej mlčme. Nerozširujme o druhých zlo, ale len dobro. Lebo „[nesúďte, aby ste vy neboli odsúdení.](#)“ Skôr: [“odpúšťajte a odpustí sa vám.”](#)

Poznávanie svojho vnútra

Preto sa dnes chceme poučiť na základe počutého a predloženého Slova Božieho, aby sme sa viac zamerali na **poznávanie svojho vnútra**, aké ovocie prinášame. Akí sme vlastne ľudia, či dobrí alebo zlí. K tomu nám má poslúžiť večer **pravidelné spytovanie svedomia**, ako nám ho odporúča konať sv. Cirkev, aby sme spoznávali, ako sme prežili uplynulý deň, ako sme sa správali, ako sme rozprávali, ako sme svedčili ako kresťania o Ježišovi a jeho živote.

Toto spytovanie svedomia nám pomáha, aby sme nežili jednoducho ako zvieratká, ale za svoje zlé skutky a slová niesli určitú **zodpovednosť**. A to nielen pred sebou samým, ale hlavne **pred Bohom**, ktorému sa máme odvdáčiť za jeho nesmiernu dobrotu a starostlivosť, a to ako svojim dobrým životom, teda podľa Božích prikázaní, tak aj plodom svojich perí. Nemôže nám byť predsa jedno ako žijeme pred Bohom. To by bolo veľmi zle. Preto sa máme skúmať, to jest spytovať si svoje svedomie pravidelne každý večer a za svoje hriechy Pána odprosiť, a pravidelne ich vyznávať vo sviatosti zmierenia, lebo to je Božia vôľa pre nás.

Okrem každého večerného spytovania svedomia nám má pomáhať aj **pravidelné rozjímanie** nad Božím slovom. Božie slovo nám hovorí, kto je Boh, kto sme my, a ako máme správne žiť, aby sme boli spasení. Každé konkrétne Božie slovo je takým **zrkadlom** pre našu dušu, pre naše vnútro. Áno, toto Božie slovo nám hneď ukazuje vo svojom svetle, akí sme my a akí máme byť. Bez tohto rozjímania nad Božím slovom si vlastne neuvedomujeme, akí sme a akí máme v skutočnosti byť. Viac sa nechávame premôcť duchom tohto sveta, ako iní zmýšľajú, čo iní robia, po čom iní túžia a často krátko automaticky sa im aj prispôbujeme. Lebo si myslíme, že to tak mám byť, lebo to všetci tak robia. Ale to ešte neznamená že keby aj väčšina tak konala, že je to vždy správne, že aj ja mám tak zmýšľať, aj ja mám tak konať.

Ale ja som nie pohan, teda neveriaci. **Ja som predsa kresťan**, ktorý sa stal Božím synom a dcérou. Uveril som Bohu, ktorý ma vykúpil a spasil. Ukázal mi cestu spásy a pravého života. Preto ako kresťan mám kráčať cestou, ktorú mi ukázal Ježiš Kristus, a nie cestou, ktorou kráčajú ľudia bez svedomia, bez zodpovednosti, plní žiadostivosti tela, očí a pýchy života. Ktorí sa ľahko nechajú zviest' klamstvom Diabla.

Kresťan ako svetlo sveta

My kresťania, keď sme už spoznali Boha a jeho Syna Ježiša Krista, keď sme prijali už jeho milosť a lásku, nemôžeme už žiť ináč, ako nás poučil Kristus, lebo niet pre nás nádeje na večný život a niet pre nás spokojného a šťastného života mimo Ježiša a Cirkvi. Naopak ako sme to dnes už spomenuli, my sme povolaní byť tomuto svetu **svetlom**, to jest vernými a pevnými svedkami tohto nadprirodzeného života, ako nás o tom poučuje dnes sv. Pavol keď hovorí: „**A tak moji milovaní bratia, buďte pevní, neochvejní, čoraz horlivejší v Pánovom diele, veď viete, že vaša námaha nie je daromná v Pánovi.**“ Obzvlášť dnešná doba potrebuje takýchto kresťanov, ktorí sa nebudú hanbiť za svoju vieru, a svoje presvedčenie. Naopak, ktorí budú na to hrdí a budú s radosťou žiť svoje najdôstojnejšie povolanie v tomto svete. Drahí bratia a sestry, prosme dnes Pána, aby sme boli sebakritickí, pracovali na svojej spásy a boli horlivými svedkami v tomto pomíňajúcom sa a často krátko zlom, falošnosťou a neláskou naplnenom svete. Amen.

